

?! WAT

WONEN MET EEN ANDER THUIS

JUNI 2008

Levensverhalen

Koningin Beatrix bij Jeugdzorg

over de WAT?!

WAT?! is de enige echte eigen krant van en voor jongeren die wonen met een ander thuis. Voor jou dus, als je bij familie, bekenden of in een pleeggezin woont. WAT?! is voor kinderen van pleegouders en pleegkinderen.

Verschijnt: vijf keer per jaar

Uitgever: De WAT?! is een uitgave van WESP Jeugdzorg (www.wespweb.nl) en de stichting Mobiel

(www.mobiel-pleegzorg.nl) in samenwerking met het Landelijk Cliënten Forum Jeugdzorg (www.lcfj.nl).

ISSN: 1568-2870

Jongerenredactie:

Jonna Boerkamp, Lukas Coenraats, Jeffrey Draijer, Annet, Anja en Derk van der Es, Kelsey Felix, Ankili de Graaf, Marit ter Haak, Jolanda Kok, Stefan Pruijn, Marsha Schut

Hoofd- en eindredactie:

Fiet van Beek en Monique Steenstra

De WAT?!-krant wordt mede mogelijk gemaakt door het Landelijk Cliënten Forum Jeugdzorg. Het LCFJ wil landelijk de belangen behartigen van kinderen en ouders in de jeugdzorg. Het doel is om de kwaliteit van de jeugdzorg te verbeteren.

Uit het leven van Ankili

Vormgeving:

Laurien Stam, Zwolle

Druk:

Boek- en Offsetdrukkerij Offset Service B.V., Valkenswaard.

Redactie-adres:

WESP
Componistenlaan 55a
2215 SN Voorhout
0252 - 372 053
redactie@watkrant.nl

Verzending & distributie:

Mobiel, Zwolle
038 - 422 25 26

© Copyright WESP

www.watkrant.nl

Ik zat een keer op

Hyves, nu ongeveer vier maanden geleden. Daar kreeg ik contact met een meisje dat ik nog van de basisschool ken. Ik zag toen ook de naam Timeas staan. Hé, die naam kende ik! Ik hoefde niet lang te denken. Die moest haast wel van mijn pleegbroer zijn uit het allereerste pleeggezin waar ik gewoond heb. De naam Timeas kom je namelijk bijna nooit tegen. Ik riep mijn moeder en zus erbij. Zij dachten ook dat hij het moest zijn. Ik heb hem meteen een berichtje gestuurd. Ik kreeg antwoord. Het was inderdaad mijn pleegbroer van toen! Hij wist ook nog wie ik was.

Timeas en ik zaten op dezelfde peuterschool, nu veertien jaar geleden. Ik herinner me dat ik toen alles wilde wat hij wilde. In die peuterschooltijd werd duidelijk dat ik niet meer thuis kon wonen. Ik ben

toen in het gezin van Timeas gekomen. Ik was vier. De bedoeling was dat ik er een paar weekjes zou logeren. Dat werd een jaar. Toen kwam ik in een crisisgezin, waar ik heel kort ben geweest. Ik heb er mijn vijfde verjaardag nog gevierd. Vrij snel daarna kwam ik in mijn huidige pleeggezin, waar ik nu alweer bijna 12 jaar woon. Met Timeas, zijn zus en zijn ouders heb ik nooit meer contact gehad. Tot vier maanden geleden dus.

Na een paar keer heen en weer krabbelen met Timeas kreeg ik een e-mailbericht van zijn zus Lucian. Toen kwam het contact echt op gang. Ik heb helemaal geen herinnering aan de tijd dat ik in haar gezin woonde. Lucian wel. Zij was acht, toen, en weet nog van alles uit die tijd. Ik wilde de verhalen graag horen. Ze mailde mij bijvoorbeeld wat we deden op de dag dat ik aan-

kwam. Het regende heel hard. Ik ben, vertelde ze, meteen met Timeas en haar naar de tuin gegaan. Met regenjassen en kaplaarzen aan. Daar hebben we van modder pindakaastaartjes gemaakt. Dat vond ik zo grappig en leuk om te horen!

Heel blij ben ik met de foto's die Lucian me heeft gemaild. Er is er een bij waar we met zijn drieën op staan, Lucian, Timeas en ik. We zijn bezig met de pindakaastaartjes waar ik net over vertelde. Er waren nog meer foto's van ons in de tuin. En van vakanties. Er is ook een foto waarop de oma van Timeas en Lucian staat. Wij drieën staan er ook bij. Oma ziet er heel sjiek uit, dus er was iets feestelijks. Lucian heeft ook nog tekeningen die ik toen gemaakt heb. Die heb ik nog niet gezien. Dat komt wel als we elkaar weer zullen zien. Dat

is nog niet gebeurd. Ik heb er geen haast mee. Het komt wel. Lucian woont niet ver bij mij vandaan.

Ik vind het heel leuk dat ik allemaal nieuwe dingen over vroeger weet. Wat dat betreft heb ik echt de smaak te pakken, want ik ben ook op zoek gegaan naar mijn pleegmoeder uit het crisisgezin waar ik heb gewoond. Ik heb haar, ook weer via Hyves, gevonden. Ik heb haar een berichtje gestuurd en ze heeft een berichtje teruggestuurd. Ze vertelde dat een van haar zoons binnenkort vader wordt. Ik vind het fijn dat ik ook met haar weer contact heb. Het meest blij ben ik met wat Lucian me mailde over de tijd dat ik bij haar familie woonde. Ze schreef dat ze het zo bijzonder heeft gevonden dat ik er was. Dat vond ik echt **heel mooi om te horen**.

Saskia (16) sprak met koningin Beatrix:

'Zij is ook een moeder'

Op 6 mei 2008 bracht koningin Beatrix een bezoek aan de Jeugdzorg in Drenthe. Jeffrey en Jolanda van de WAT?! waren erbij. Zij zagen de koningin en spraken met Saskia (16 jaar), een jongere die een persoonlijke ontmoeting had met de koningin. Exclusief aan de WAT?! vertelt zij daarover. Maar eerst stelt ze zich aan ons voor.

'Nadat ze me uit huis geplaatst hadden, ben ik van de ene naar de andere crisisopvang gegaan', vertelt Saskia. 'Ze wilden me in een pleeggezin plaatsen, maar toen ik daar vijf minuten binnen was, ben ik weer naar buiten gegaan met mijn tassen. Ik ben met mijn moeder naar huis gegaan. Na een lange reis ben ik terecht gekomen in het Poortje, de jeugdgevangenis in Groningen.

Daar hebben ze mijn moeder en mij dicht bij elkaar gebracht en mij ook geleerd naar mijn stiefvader te luisteren. Ik mocht steeds vaker op verlof. Ze hadden MST (een therapie voor jongeren met ernstige gedragsstoornissen, gecombineerd met problemen in de gezinssituatie en andere problemen-redactie) voor ons ingezet. Al gauw ging het beter. Ik woon thuis en het gaat nu supergoed met mij!'

Op 6 mei mocht Saskia met de koningin praten. Ze ontmoette haar bij de jeugdzorg in Papenvoort. Saskia moest er al om half elf zijn om het gesprek te oefenen. De koningin kwam rond 2 uur. Saskia: 'Ze kwam met een blauw busje en een heleboel motormuizen ervoor. Ze liep snel naar binnen en ging eerst naar twee andere gezinnen. Daarna kwam ze bij ons. Ze was

met haar hofdame en Drentse de commissaris van de koningin. Ze gaf ons allemaal een hand en nam plaats op haar stoel.'

Vervolg op pagina 6 >>

Hoi

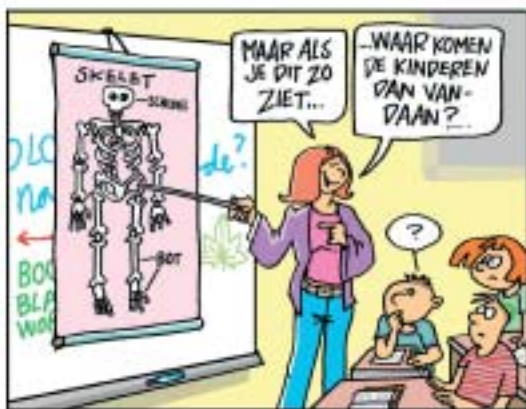
Leuk dat ik voor jullie mag schrijven. Ik zal mij voorstellen. Mijn naam is Marsha, nu 18 jaar. Ik woon al 16 jaar in een pleeggezin. Ik ben nieuw redactielid en heb er zin in!

In dit nummer wordt er wat verteld over het zogenaamde 'levensboek'. Veel pleegkinderen hebben er een. Helaas hebben mijn pleegouders er niet voor gekozen om een levensboek te maken, dus voor mij nog meer redenen om erover te lezen! Veel leesplezier met de nieuwe WAT?!

Groetjes!
Marsha

WATSTRIP

Biologie
LEX DIRKSE

Duizenden pleegkinderen in Nederland hebben een levensboek. Een van hen is Christiaan (14 jaar). Aan WAT?! vertelt hij hoe hij het gebruikt en wat het voor hem betekent. Ook gunt hij ons een blik in zijn boek.

Interview: Ankili | Tekst en foto's: Monique

Christiaan heeft in drie pleeggezinnen gewoond en in een groep. Nu woont hij in een gezinshuis. Hij kreeg het levensboek van zijn mentor in het kindershuis. Elf jaar was hij toen.

Christiaan slaat het boek open bij het deel dat over zijn familie gaat. 'Deze gaan over mijn geboortedag, de datum, de plaats, mijn naam en iets over mijn gezondheid. En deze gaan over mijn familie. De pagina's met namen van de familieleden van mijn moederskant zijn ingevuld. Die van mijn vaderskant niet.' Christiaan bladert verder en zegt. 'Hier kun je invullen hoe je ouders eruitzien. Dat heb ik gedaan. Kleur ogen, woonplaats, waar ze van houden. Ik heb ook foto's in mijn boek. Deze hier is genomen op de verjaardag van mijn broer. Kijk, hier staat hij. En daar sta ik.'

Veel foto's

Christiaan vertelt dat hij vooral in het boek gewerkt heeft toen hij in de groep woonde. Vaak met hulp van de groepsleiding of de mentor. 'Ik schreef er in als ik niets te doen had.' Er staan

veel foto's in zijn boek. Christiaan: 'Kijk, hier een foto van een sneeuwpop die ik had gemaakt. En hier zie je me op de trap. Daar zat ik altijd als ik iemand ging bellen. Vaak was dat mijn oom of mijn broer. Bij deze foto staat dat ik mijn broer aan het bellen ben voor zijn verjaardag.' Verderop in de map is een witte envelop geplakt. Ook daarin zit een foto. 'In deze envelop zit een foto van mijn moeder', vertelt Christiaan. 'Ze is overleden in 2002.' Hij haalt de foto er uit, kijkt even, doet hem dan voorzichtig terug en bladert verder, naar een andere pagina. 'Kijk, deze zijn van een schaaktoernooi op school. Ik was 12. Schaken deed ik toen veel.'

Herinneringen

Verder bladerend komt Christiaan bij een verslag van een schooldag. Het is geschreven door zijn mentor Astrid.' Christiaan begint er wat losse zinnestukjes uit voor te lezen. "Om 7 uur ging de wekker. Opstaan... een beetje gel in je haar... Je wilde altijd genoeg tijd hebben om te eten... Je at een bakje cornflakes en een boterham... Tijdens het eten was je vrij rustig..." Tijdens het lezen ver-

Het Levensboek is

schijnt er een glimlach op het Christiaans gezicht. Hij zegt dat hij het leuk vindt om het verslag weer eens te lezen. Er komen allerlei herinneringen boven. Hij zegt: 'Ik had strenge afspraken in de groep. Het was er te druk, vond ik. Ik vind het hier in het gezinshuis veel leuker. Veel rustiger ook.' In het boek is ook een foto van Astrid en hem. Christiaan: 'Ik kon het goed met haar vinden. Deze foto is gemaakt in de diertuin in Amersfoort. Astrid heeft er iets bij geschreven.'

Belevenissen vastleggen

In het boek van Christiaan zijn allerlei gebeurtenissen en belevenissen vastgelegd. Op de pagina met als titel 'Belangrijke beslissingen', staat beschreven hoe de voogdij van Christiaan is geregeld. De officiële brief zit erbij, in een envelop.

Op de pagina over vakanties zien we een folder van het Dolfinarium waar hij met Astrid is geweest en een ansichtkaart. 'Die kaart is van een schoolkamp in Otterlo. Er zit een verslag bij van wat we gedaan hebben daar. Ik heb het zelf geschreven. Het gaat bijvoorbeeld over de leuke spelletjes in het bos.'

Mezelf in de spiegel

Christiaan heeft ook geschreven over wat hij vond, dacht en voelde. Dat deed hij door werkbladen met vragen in te vullen. Christiaan: 'In dit deel van het boek staan verhaaltjes. Dan las ik er eentje, bijvoorbeeld over boos zijn, en dan ging ik daarna de werkbladen invullen. Op de vraag "Als ik boos ben, dan..." heb ik geantwoord... "ging ik naar mijn kamer. En hier een verhaaltje over buiten spelen. Daarna heb ik de vragen ingevuld over wat ik zelf leuk vond. Ik heb geschreven: "Ik hield van tikkertje en verstopertje en speelde graag met de kinderen van het kinderkhuis. Ik speel het liefst binnen." In het hokje ernaast heb ik een stoel en een tafel getekend.' Christiaan bladert en wijst op een zelfportret: 'Hier heb ik mezelf in de spiegel getekend. Ik was toen 11.'

Christiaan vindt het goed om een levensboek te hebben. 'Ik vind het vooral erg leuk voor later. Als herinnering. Nu doe ik er weinig meer mee.' Wat vindt hij bijzonder aan zijn eigen boek? 'Alles wel eigenlijk. Er is niet een speciaal stukje wat ik leuk vind. Het meest blij ben ik met alle foto's die erin staan.'

Wat is een levensboek?

Het levensboek is een dikke, kleurige map met werkbladen voor kinderen tot 18 jaar die uit huis geplaatst zijn. Het is bedoeld om je eigen geschiedenis te achterhalen en vast te houden. Waarom een levensboek? Alle kinderen hebben van tijd tot tijd vragen over hun eigen geschiedenis: 'Wie ben ik?', 'Waar kom ik vandaan?' en 'Wat is er met mij gebeurd?'. Als pleegkind moet je deze vragen vaak aan meerdere mensen stellen om een goed en compleet antwoord te krijgen.

Het levensboek is er allereerst om je levensgeschiedenis vast te leggen. Maar het helpt je ook te ontdekken wie je zelf bent. Je schrijft op wat je belangrijk vindt op dat moment in je leven, waar je verdrietig en blij van wordt. Door regelmatig in het boek te werken, leer je bovendien om alles wat er in je leven gebeurd is een plekje te geven.

Er zijn drie versies van Mijn levensboek: een boek voor kinderen die in een pleeggezin wonen, een boek voor kinderen die in een groep wonen en een boek voor kinderen die thuis hulp krijgen. Het boek is te koop bij stichting Mobiel, www.mobiel-pleegzorg.nl.

leuk voor later

>> Vervolg van pagina 3

Pubers

De koningin kreeg eerst uitleg over MST. Daarna stelde ze vragen aan Saskia, haar moeder, stiefvader en broertje. Ze vroeg ze wat zij vonden van de hulp van MST. Saskia: 'Toen ik de koningin vertelde van mijn problemen, snapte zij waarom het zo is gelopen.' Ook vroeg zij aan Saskia's broertje hoe hij het vond dat ze uit huis werd geplaatst. 'Hij vertelde dat hij het er erg moeilijk mee had en hij eigenlijk er ook wel flauw van was dat het altijd ruzie was thuis', zegt Saskia. 'Aan mijn stiefvader vroeg zij of ik hem accepteerde toen hij bij mijn moeder kwam. Hij vertelde dat het in het begin goed ging, maar ik werd een puber en toen zette ik me af tegen mijn stiefvader en trok meer naar mijn moeder toe. Dat kon de koningin zich wel voorstellen. "Zo zijn pubers nou eenmaal", zei ze.'

Relaxed gesprek

Koningin Beatrix stelde heel gerichte vragen aan Saskia. Ze zegt daarover: 'Ik had het er wel een beetje moeilijk mee, omdat nu alles weer goed is thuis en je dan wel even terug moet denken aan een moeilijke tijd.' Toch vond ze het een relaxed gesprek. Saskia: 'Wij hadden het ons in elk geval niet zo voorgesteld, maar de koningin is ook een moeder, oma en een hele lieve vrouw.' Saskia vond het leuk dat de koningin de tijd nam: 'Op den duur stond de pers al te wachten, want ons gesprekje was een beetje uitgelopen. Hahaha. Maar de koningin trok zich daar niets van aan en ging verder met ons gesprek.' Uiteindelijk ging de koningin verder. Saskia heeft een goede herinnering aan het afscheid: 'Ze gaf ons een hand en zei tegen mij dat ze heel trots op ons was, omdat wij er allemaal voor hebben gezorgd dat ik weer thuis kan wonen.'

Foto's: Jeffrey | Gesprek met Saskia: Jolanda en Jeffrey

'Voor mij was het duidelijk dat

Met en zonder elkaar. Zo liep het leven van Nadine (31) en haar moeder Wilma (49). Nadine groeide bij haar grootouders op. Door Wilma's drugsverslaving kon ze niet bij haar blijven. Tien jaar hadden ze helemaal geen contact. Inmiddels wel weer en dat heeft tot iets bijzonder geleid: Nadine maakte een film over haar moeder. Van een pelgrimsreis naar Lourdes die ze samen maakten om precies te zijn. Wilma zit in een rolstoel sinds ze drie jaar geleden bij een val een dwarslesie opliep.

Interview: Lukas, Ankili en Mar-li | Foto's: Harry Segers

Hoe is jullie herinnering aan de tijd dat Nadine bij opa en oma ging wonen?

Nadine: 'Ik kan me nog goed herinneren dat ik helemaal bij opa en oma ging wonen. Het was een heftige periode omdat Wilma veel meer drugs ging gebruiken. De pannen stonden op ons balkon te beschimmelen. Ik was ook veel alleen thuis en naar de kleuterschool ging ik bijna nooit. Wel ging ik vaak mee naar café's. Daar kreeg ik veel aandacht van andere mensen. Toen kwam de Kinderbescherming langs. Oma had dat gevraagd.'

Wilma: Ik ben op mijn 14e weggelopen van thuis en wilde niets meer met ze te maken hebben. Ik was 17 toen ik in verwachting raakte. Ik heb geen contact met mijn ouders gehad tot Nadine een jaar of twee was. Toen bracht ik Nadine vaak de weekenden naar hen toe. Dan kon ik mijn gang gaan. Toen ze zes jaar was, bleef ze voorgoed.'

Hadden jullie wel nog contact met elkaar?

Nadine: 'Ik vond het jammer dat mijn moeder zo weinig kwam. De jongste zussen van Wilma woonden nog thuis. Zij schelen maar acht en negen jaar met mij. Dat was voor mij heel fijn. Ik ging gewoon naar school en had vriendinnetjes. Voor mij was het heel duidelijk dat mijn moeder niet voor mij kon zorgen. Ik maakte me wel zorgen om haar. Je wilt gewoon dat je moeder stopt met drugs.'

Wilma: 'Ik was het er niet mee eens dat Nadine voorgoed bij mijn ouders ging wonen. In het begin kwam ik twee keer per week bij mijn ouders langs om Nadine te bezoeken. Op een gegeven moment bleef ik langer weg. Daardoor kreeg ik zo'n groot schuldgevoel dat ik haar niet meer durfde op te zoeken. Ik leefde naast de werkelijkheid. Ik kon aan niets anders meer denken dan aan Nadine en toch kon ik haar niet bellen of opzoeken. Ik dacht iedere dag: "Morgen ga ik naar haar toe, vandaag ben ik nog bezig." Maar de drugs waren heel sterk. Heel pijnlijk. Dat heeft wel tien jaar geduurd. Ik gebruikte iedere dag. Ik was

mijn moeder niet voor mij kon zorgen'

de hele dag bezig om te zorgen dat er geld voor drugs kwam. Ik kon niets meer dan alleen gebruiker zijn.'

Hoe was het om bij opa en oma te wonen?

Nadine: 'Het ging op zich wel goed met mij. Maar ik had helemaal geen band met ze. Er was een grote generatiekloof. Ze speelden de 'happy family' en deden voorkomen alsof alles goed was. Terwijl één dochter verslaafd was aan drugs en een andere dochter schizofreen was. Deze tante bepaalde voor een groot deel de sfeer in huis. Mijn twee andere tantes waren een soort grote zussen voor mij. Bij hen kon ik altijd terecht. Zij begrepen mij.'

En je vader?

Nadine: 'Ik heb wel altijd contact gehad met mijn vader. Met mijn opa en oma was afgesproken dat ik vanaf mijn 12e tot mijn 15e jaar bij hem in Amsterdam zou wonen. Daar was ik het in het begin niet mee eens. Mijn grootouders en mijn vader hadden ruzie. Dat was een vervelende situatie. Ik was een heftige puber en mijn vader zette me geregeld buiten de deur. Het boterde niet tussen ons tweeën. Tegenwoordig gaat het op en af. Soms is hij heel charmant. Hij is ook creatief. Maar hij was bijvoorbeeld heel negatief over de film met Wilma. Het is goed dat ik op mijn 15e bij hem weg ben gegaan anders hadden we ons hele leven ruzie gehad.'

Hoe kwam je weer met Wilma in contact?

Nadine: 'Toen ik 16 was ben ik in het modellenwereldje terecht gekomen. Ik ben toen in Parijs gaan wonen. Daar ben ik zeven jaar gebleven. Daarna ben ik naar de filmacademie gegaan. In mijn laatste studiejaar lag een zus van Wilma op sterven. Ik vond dat Wilma haar nog eens moest zien. Wij zijn haar samen op gaan zoeken. Ik vond het heel raar om mijn moeder weer te zien.

Ik was bezig met mijn eindexamenproject voor de filmacademie. Mijn moeder wilde graag naar Lourdes en ik vond een bedevaartsoord een goed idee voor de film. We zijn gedurende drie weken samen in een camper op elkaar aangewezen geweest.'

Wat heeft het filmproject opgeleverd?

Wilma: 'Voor mij was het filmen heel fijn. 's Avonds de dag doornemen. Ook om te zien

hoe Nadine de problemen met het filmen oploste. Zij is een mooi mens geworden, heel gedisciplineerd. Ik moest me aan de regels houden. Bier drinken overdag zat er niet in. 's Avonds bij het eten hadden we één fles wijn voor zes personen! Ik zie mijn ouders tegenwoordig iedere week. Ze brengen een voedselpakket. Dat doen ze voor mij.'

Nadine: 'De reis was heel positief. Ik weet nu wie Wilma is. Ze kon wel van alles zijn omdat ik haar altijd maar een paar uur achter elkaar meemaakte. Ze heeft bijvoorbeeld altijd een goed

humeur. Om haar op deze manier te leren kennen vind ik heel speciaal. Ik zie haar nu niet heel vaak. Ze heeft wel een andere rol gekregen dan alleen maar de drugsverslaafde moeder. Ik ben heel trots op haar, ze is veel meer dingen gaan doen door de film.'

Zonder moeder

Door: Karina Schaapman

Uitgeverij: Rainbow, ISBN

9041706003

Prijs: € 7,90

gelezen door

Kelsey Felix en Annet van der Es

Karina en haar Indische moeder wonen in Leiden als haar moeder heel ziek wordt en naar het ziekenhuis moet. Karina woont eerst een poosje alleen thuis. Wanneer de kinderopvoering langskomt, gaat ze wonen bij het gezin van een vriendin. Als haar moeder sterft, moet Karina gaan wonen bij haar vader, broer en zus, waarmee ze nooit contact heeft gehad. Zij vindt het niet fijn daar, haar vader slaat haar vaak. Op school hebben ze in de gaten dat er iets mis is thuis. Ze kan tijdelijk bij de lerares maatschappijleer wonen. Haar vader komt hier achter en sluit haar op bij een tante. Gelukkig kan ze ontsnappen en kan ze uiteindelijk toch wonen bij de lerares. Ze is blij dat ze niet meer bij haar vader woont, maar voelt zich ook niet op haar gemak bij haar nieuwe pleeggezin. Na een tijdje ergert ze zich zo, dat ze in een kraakpand gaat wonen. Hier ontmoet ze Herman Brood. Ze toert met hem mee en komt uiteindelijk in Amsterdam terecht waar ze Peter ontmoet. Er is geldtekort en Karina gaat in een pornofilm spelen. Later werkt ze fulltime in een seksclub. Ze wordt zwanger en Peter en zij besluiten het kind te houden. Ze stopt met haar werk, verhuist en krijgt nog drie kinderen. Karina zoekt weer contact met haar zus en broer. Ze gaat op vakantie naar Amerika, naar twee tantes die veel kunnen vertellen over haar moeder. Ze heeft alle informatie die ze altijd al wou hebben.

Karina Schaapman vertelt in het boek over haar leven. Wij denken dat ze duidelijk wil maken dat het moeilijk is, ook voor een kind in Nederland, om zonder moeder door te leven. Wij vinden het een heel bijzonder boek. Karina heeft heel veel meegemaakt, maar is nu gemeenteraadslid in Amsterdam, schrijft voor vak- en dagbladen en adviseert ouders en leerkrachten over kinderen. Door alles wat ze meemaakt is dit boek meer geschikt voor lezers vanaf 15 jaar.

In Kroatië moet beter naar kinderen worden geluisterd.

In april sprak de WAT?!-redactie met twee pleegjongeren uit Kroatië: Jozice (19 jaar) en Zeljka (20 jaar). Ze waren naar Nederland gekomen om te zien hoe de pleegzorg bij ons werkt. 'In Kroatië zijn heel weinig pleeggezinnen. Nederland is voor ons een voorbeeldland.'

Jozice en Zeljka waren uitgenodigd door Flexus, een organisatie voor jeugdhulpverlening in Rotterdam. Samen met zestien mensen van een kersverse Kroatische pleegzorgorganisatie wilden ze ideeën opdoen. Zeljka: 'In Kroatië gaan kinderen meestal naar een groot internaat als ze niet meer thuis kunnen wonen. Wij niet. Wij hebben geluk gehad.' Zeljka vertelt dat zij naar een pleeggezin is gegaan, nadat haar moeder vier jaar geleden is overleden en haar vader niets meer met haar te maken wou hebben. 'Ik ben zelf naar een maatschappelijk werker gegaan om over mijn situatie te praten. Er wordt in Kroatië heel makkelijk over je beslist. Overleg is er niet.' Jozice woont sinds haar 9e bij haar oom en tante, nadat haar vader was overleden en bleek dat haar moeder niet voor haar kon zorgen.

Stomme regels

Beide meisjes vinden dat de pleegzorg in hun land slecht geregeld is. Gelukkig vinden veel andere mensen in Kroatië dat ook. Er zijn plannen om grote internaten te sluiten en meer kinderen in pleeggezinnen te plaatsen. Daarvoor moet nog veel gebeuren. Er is bijvoorbeeld een tekort aan pleegouders in Kroatië. Dat komt omdat pleegzorg een slechte naam heeft. Jozice: 'Bij aanmelding wordt pleegouders een mooi verhaal verteld over geld en begeleiding, maar in de praktijk komt daar weinig van terecht. En de pleegzorg-

werkers weten niet wie de kinderen zijn. Ze zijn alleen op papier met hen bezig. Er is geen overleg over de plaatsing en ze komen niet langs. Het is natuurlijk goed dat er pleegzorg is in Kroatië, alleen het werkt niet goed.'

'Er zijn bij ons ook geen cursussen voor pleegouders', zegt Zeljka. 'En er zijn heel veel stomme regels. Een voorbeeld: bij ons wonen veel mensen in appartementen met een balkon. De regel voor pleeggezinnen is dat de reling van hun balkon 120 centimeter hoog moet zijn. Maar balkonrelingen zijn in Kroatië standaard 90 centimeter.'

Veel ideeën

Jozice en Zeljka willen zich inzetten voor het veranderen van de regels voor de pleegzorg en het verbeteren van de begeleiding van pleegkinderen. Er moet beter naar kinderen geluisterd worden, vinden ze. De meisjes hebben in Nederland veel ideeën opgedaan. Ook over het maken van een blad zoals de WAT?!

'Een leuke krant, die willen we in Kroatië ook wel...'

Interview: Kelsey, Lucas, Marit | Foto's: Jeffrey

Zeljka & Jozice